

STUDENT

OD STUDENTŮ, PRO STUDENTY

EDITORIAL

Vážení a milí čtenáři, vítám Vás u prvního vydání našeho časopisu STUDENT. Musím se přiznat, že nápad na vydávání vlastního časopisu se vyvíjel velmi spontánně, rychle a v provizorních podmínkách. Nějakou dobu jsme se o založení časopisu s Matthew Novákem, mým spolušéfredaktorem, již bavili. Všechno však zůstávalo v rovině naprosto abstraktní, dovolil bych si říct až připomínající řeči u piva typu: „Tyvole, my bychom spolu měli vystupovat na divadle!“ Narozdíl od těchto řečí však náš nápad nabyl zcela konkrétní ráz se začátkem tohoto školního roku, kdy jsme si řekli, že do toho prostě jdeme. A tak se zrodil STUDENT, časopis v češtině, časopis aktuální a hlavně časopis od studentů pro studenty.

Musím samozřejmě uznat, že velkou inspirací a zdrojem odvahy nám byl pan učitel Šrůta (rozhovor na str. 2), časopis však vzniká opravdu pouze v režii mě a Matthewa. To však neznamená, že chceme navždy zůstat jedinými přispěvateli. Tady do hry přicházejí Vy, naši čtenáři, studenti OG. Veškeré Vaše příspěvky jsou vřele vítány! Od tvůrčího psaní přes reportáže a komentáře až po Vámi vedené rozhovory. Prostě jakýkoliv literární útvar má šanci se uchytit. Své příspěvky můžete zasílat buď na adresu 14skorpil@opengate.cz nebo 15novak@opengate.cz. V tomto díle se můžete těšit na reportáž ze stříbrné expedice DofE, rozhovor s p. Šrůtou nebo kulturní rubriku. Doufám, že se Vám bude první číslo STUDENTA líbit a budu se těšit na Vaše příspěvky.

MIKULÁŠ ŠKORPIL
Spolušéfredaktor

KOMENTÁŘ

S blížícími se volbami je ze všech stran čím dál více slyšet všeobecné lamentování nerozhodnutých a apatických voličů. At' už jde o obecný nezáměr o politickou situaci s nutkáním ji neustále komentovat nebo ledabyly prohozené stížnosti na nepraktičnost politiků, vždy je na co si stěžovat. Oblíbeným terčem se stává též chudák český národ jako takový, popřípadě tzv. „česká povaha“. Paradoxně jsou častými kritiky samozvaní „vlastenci“ odkazující se na české světce typu Dan Landa nebo Tomáš Ortel. Ze strany apolitických nevoličů je pak často slyšet stížnost na nemožnost ztotožnit se s žádným politickým subjektem. Na jednu stranu jde dost často o vratkou obranu proti útokům politických agitátorů, jež se stala již takovým klišé. Na tu druhou na tom však je něco pravdy.

Dnešní politická situace se vyznačuje značnou mírou rozbředlosti a nevyhraněnosti politických subjektů. Nebo spíše nedostatkem přiměřeného vymezení. Buď je subjekt na absolutním okraji všech politických spekter (pravo-levá osa, politický kompas), nebo tak někde uprostřed bez jasného vymezení. Od vládního hnutí ANO se podobný přístup dá očekávat, jelikož je ideologicky založeno na populismu. Ze strany zejména opozičních subjektů jde však o značné zklamání a sestoupení o příčku níž. Už fakt, že se vytvořily dvě opoziční koalice (PirSTAN a SPOLU) o dvou a třech stranách které sesmolily společný program pojednává o značné ideové nevyhraněnosti spolupracujících subjektů. Kdyby se mě někdo zeptal jaký je rozdíl mezi ODS a KDU, asi bych nedokázal odpovědět. V tomto balastu ideové rozbředlosti tak bohužel vyvstává na povrch boj daleko jiného rázu, v politice však ne nevídaný. Boj osobnosti a charisma.

Když už strany nemohou zaujmout programem a idejemi, musí zaujmout lidmi. Ač se tak nemusí zdát, tímto přístupem je prorostlá celá česká politická scéna. Začneme-li z vrchu, je zde samozřejmě hnutí ANO, často s přídomkem ANO Andreje Babiše. Toto spojení jména a strany již v politice existuje delší dobu, obvykle je však užíváno pro upřesnění éry existence strany pod vedením určité osoby (kupř. Topolánková ODS). Nyní se však rozmohlo na subjekty jako takové (Šlachtaova Přísaha, Okamurova SPD). Zde je zřejmé jak očividné pěstování politických kultů osobnosti, tak přistoupení na hru AB, tedy spojování subjektů s osobnostmi a personalizace politiky. Zde tradiční strany zaostávají a na to doplácí. Tradičními stranami samozřejmě nemyslím pouze starší subjekty typu ODS, nýbrž i nováčky jako např. Piráty. Všechno to jsou totiž strany typického rázu a definice, soustřeďující se na program a ideové založení. A zde je ten paradox.

Je zcela zřejmým výsledkem, že v období ideové rozbředlosti a nevyhraněnosti si nepovedou dobře strany založené na programech a názorech. Výsledkem je pak aktuální politická situace: nerozhodná, neurčitá, prostě taková nijaká. Nám nezbyvá než doufat, že odstraněním oněch ideologicky nevyhraněných bytostí spoléhajících se na vlastní charisma z politické scény se vyčistí vzduch a najde se opět prostor pro smysluplnou názorovou debatu založenou na faktech a ideálech. Přesně tak, jak má politika vypadat.

EUGENIE BÍLKOVÁ

RADA JE TU I PRO

VÁS!

JDĚTE 6. A 7. K

VOLBÁM!

SLOUPEK

Je zajímavé, jak tenká je hranice mezi řádem a chaosem. Dám příklad naší školní jídelny. K okénku na vrácení nádobí přijde první osoba, vyskládá nádobí, a tác dá stranou, kde má být. Přijde druhá osoba, vyskládá nádobí a tác dá na předchozí tác tak, aby tam zapadl. Je to logické, neboť se tím šetří místo, a když se takhle bude stavět tácová věž, tak bude pevná a jen tak nespadne. Takže lidé přicházejí, vracejí nádobí a skládají tácy na sebe tak, aby do sebe zapadly. Jenže, přijde jedna osoba, která pravděpodobně někam spěchá, nebo jí je nějaký řád a logika úplně jedno, či jak jinak si vysvětlit její počínání, a položí ten tác tak, že nezapadne, nýbrž je nakřivo. Další osoba má dvě možnosti, buď tác předchodí osoby narovná a svůj pak dá, jak má být. Anebo, což je bohužel běžnější, rovněž pohodí svůj tác ledabyly na tu věž. A takhle přijde několik osob, které už se neobtěžují vrátit tuto situaci do normálu, takže pokud by nebylo zásahu paní, která bere to nádobí, nebo mě, a ty tácy by se nenarovnali, bůhví kolik dalších lidí by jen tak pohodilo svůj tác, dokud by se celá tácová věž nezřítila.

Avšak poté, co je tácová věž opět rovná, několik lidí pokračuje v stavbě rovné věže, případně založí věž novou vedle staré, aby nebyla příliš vysoká a takhle řád pokračuje, dokud opět nepříjde nějaký bezohledný anarchista, a nezkaží celý systém, který je tak jednoduchý, že i malý dítě co by si s tím hrálo by chápalo, že ten tác padne do toho druhého tácu, a ještě ho budou následovat ovce, které to zkaží úplně, protože nechápou, že paní která bere to nádobí, bere nádobí, a kolikrát nemá čas se tam s tím skládat protože lidi jsou bezohlední, a nebo že lidi jako já, nebo lidi s OCD tam prostě nemůžou čtvrt hodiny stát a rovnat se s tou věží, aby zase nastolili ten řád který je opravdu primitivní. Takže Vás tedy žádám: SKLÁDEJTE TY TÁCY NORMÁLNĚ!!!

VÁCLAV VOSTOUPAL

ROZHOVOR

Petra Šrůtu, našeho učitele češtiny, určitě všichni znáte. At' už jste se s ním potkali v hodinách a nebo jen na chodbách, vždy, když jste mu nablízku, máte zaručenou správnou porci zábavy, ale zároveň i poučení. Za posledních šest let, kdy ho mám jakožto učitele nejprve občanské výchovy a později češtiny, vám mohu říct, že na hodinách s ním člověk rozhodně neusne, jelikož Petr dokáže zaujmout nejen díky výkladu, ale také díky vyprávěním historek ze svého velice zajímavého života. Na hodinách pracuje se žáky, jak jen může, a tak byl loňský rok těžký nejen pro něj. Ptá se Matthew Novák.

Jak jste prožíval loňský covidový rok jako učitel bez přímého kontaktu se studenty?

Nejdřív jsem si myslel, že to bude relativně chvilková záležitost, jako ten rok předtím, a přišlo mi to, že není úplně špatné vysílat z domova, jelikož se člověk úplně nemusí oblíkat, může u vysílání jít a dělat další podobné věci. Na druhou stranu, ale musíte uklidit, aby na vás studenti viděli. Nejhorší bylo, že na rozdíl ode mě, většina ze studentů neměla kameru, a tak jsem si za minulý rok vypěstoval nenávisť na kolečka na monitoru. Zajímavé rozhodně bylo, že kameru si zapínali spíše žáci mladších ročníků. Loni jsem měl občanskou výchovu v sekundách, a tam nebyl s kamerami problém, tam se chtěli pochlubit před svými spolužáky něčím a tak. Ale u starších se to ne vždycky setkalo s úspěchem. Špatné bylo, že při sezení u počítače jsem se moc nehýbal, a tak jsem přibrál asi 10 kilo a bolí mě záda, a tak doufám, že si na delší dobu od online výuky odpočineme.

Je tedy na učitelství nejdůležitější ten přímý kontakt se studenty?

Určitě, protože si myslím, že učitelství má něco společného s herectvím. Herec, když je například nemocný, tak když vlez na podium, tak se nemoc ztratí, spolu i se všemi vnitřními problémy. Učitel je vlastně v roli toho herce, který má moc, ale zároveň i povinnost upoutat pozornost.

Nejoblíbenější zážitek ze školního prostředí?

To se nedá asi takhle jednoduše generalizovat, vždy mi dělá radost, když dobře dopadnou maturity, to určitě. Ale taky by se dalo za třicet let mé učitelské kariéry najít spousta hodin, ze kterých odcházím potěšen. Paradoxně jsou to třeba hodiny, kdy máte pocit, že jste se taky něco dozvěděli. Myslím si, že se snažím nebýt tím geniálním bohem, ale že se od svých studentů někdy taky něčemu rád přiučím. Přece jenom, vás u rozboru napadne, nebo třeba něco najdete, co jsem tam já neviděl, mám jiné oči a vidím to jinak.

Je to důvod, proč jste se rozhodl stát se právě učitelem?

Myslím si, že člověk právě proto nemůže zakrňet, vždy mám tu možnost něčemu novému se přiučit. Můžu se dvacet let chovat a učit stejně a třicet let mít stejnou učebnici, kterou budu předčítat, ale myslím si, že to není dobré, nejen pro žáky, ale i pro mě samotného. Učení mi přijde jako v antice, kolem mě jsou mladí lidé a člověk z nich bere tu energii, ale i ty znalosti. Proto není vůbec špatný pohybovat se mezi mladými. *(směje se)*

Mnoho studentů nejspíše ví, že váš život je spojen s osobou Josefa Škvoreckého. Jak jste se k němu dostal?

Začal na gymnáziu, to vím přesně. I přesto, že jsem chodil na gymnázium těsně po Chartě, tedy na přelomu 70. a 80. let, tak jsme měli osvícenou paní profesorku, která se rozhodla nám v literatuře prozradit, že existují jména jako

Škvorecký, Kundera, Vaculík a další, i když správně to dělat neměla. Poté jsem se shodou náhod na vysoké škole potkal se svým celoživotním kamarádem, který měl také Škvoreckého velmi rád, a právě s ním a jednou spolužačkou, která studovala ekonomku a uměla psát všemi deseti jsme začali opisovat knížky a vlastně dělat samizdaty v těch deseti až dvaceti průklepech podle toho kolik se toho opsalo. Po listopadu toho mého kamaráda napadlo přímo oslovit manžele Škvorecké, a založili jsme Společnost Škvoreckého. Pořádali jsme první návštěvu Škvoreckých v dubnu 1990 ve spolupráci s Pražským hradem čili s Václavem Havlem, a s kanadskou ambasádou. Za dva roky poté se založilo gymnázium Josefa Škvoreckého, kam jsem tedy já hned nešel, protože v té době jsme otevírali první české IB Nad Aleji a tam mě to bavilo z hlediska pedagogického. Nakonec jsem stejně na Škvoreckého školu šel a vydržel jsem tam 15 let, až do doby, když začala mít finanční problémy a nakonec zanikla. Josefa Škvoreckého jsem viděl naposledy, když tady slavil osmdesátiny v roce 2004, a dodnes jsem hrdý na fotky s podpisy a věnováními. Na konci života Škvoreckého, protože jsme také vydávali jeho knížky jako spisy, jsem editoval několik knih a byl i s ním v pracovním kontaktu, když jsme řešili nějaké nejasnosti. Nejkrásnější odpověď, kterou od spisovatele dostanete je: "Tak si tam něco napiš." Našel jsem v jedné detektivce zmatek s názvy měst a já to sjednotil, on mi to odsouhlasil, a tak můžu říct, že jsem spoluautor jedné Škvoreckého knihy:-)

Je tedy Josef Škvorecký nejznámější osoba, kterou jste kdy potkal?

Tak možná jenom toho Havla..., asi ale jo.

Jak vás vaše učitelská kariéra dovedla až na Open Gate?

Moje cesta na OG byla trochu složitější. Jak jsem říkal, Nad Alejí *(gymnázium na Praze 6, pozn. red.)* jsme s Peterem Nitschem *(bývalý ředitel OG gymnázia do roku 2017, pozn. red.)* zakládali první české IB, pak se naše cesty rozešly, když nám IB po třech letech už nepovolili. Tak jsem odešel na Škvoreckého, tam jsme se zase s panem Nitschem potkali, nepodařilo se nám tam založit IB a Peter pak vlastně odešel sem, a už mě dlouho lákal. A v té době jsem se stal zástupcem ředitele na Škvoreckého, takže zase se mi nechtělo utíkat. Když pak škola zkrachovala, našel jsem si místo na gymnáziu Altis v Petrovicích. Mezitím se tady v OG začalo maturovat, takže potřebovali někoho zkušeného, kdo už ty maturity zná a umí je dělat, tak jsem šel dělat předsedu maturitní komise. Po dvou letech, když jsem tady byl podruhé na maturitách, mě Peter přemluvil, abych šel učit sem.

Jakožto učitele jazyka se Vás musím zeptat, kolik vlastně znáte jazyků?

Je to o tom, co to znamená znát. Já jsem jako dítě vyrůstal 4 roky ve Francii, francouzsky rozumím, jsem schopen ji vnímat, ale abych jí mohl

reprodukovat, to schopen nejsem. Na gymnáziu mi nedovolili jít do francouzské třídy, a tak jsem se musel učit anglicky. Komunistická výuka jazyků byla docela k ničemu, dodnes umím "central heating system", ale říct turistovi jak se ze Staromáku dostane na Václavák je pro mě problém. Oběma jazykům rozumím, mám je naposlouchány z písniček, jsem schopen si přečíst nějaké krátké knížky, ale mám problém veřejně mluvit. Bavit jsem se o tom z několika našimi jazykáři a prý je to přirozené, že kdybych byl například biolog nebo tělocvikář, tak mi nebude vadit, že anglicky neumím úplně dobře. Ale jako jazykář mi je nepříjemné prostě mluvit špatně. Co se týče dalších jazyků, na vysoké škole jsem měl polštinu, polsky můžu číst, ale zase nemůžu mluvit. Mám státní zkoušku ze slovenštiny, učil jsem se rusky, takže rusky rozumím, ale už neumím mluvit. Jako jazykář umím docela dobře odvozovat, takže daleko líp rozumím i dalším jazykům, třeba jazykům vycházející z latiny, například španělštině. Necítím se jako úplně hluchý negramotný v zahraničí, protože vždycky se to dá i s těmi menšími znalostmi nějak dát dohromady.

Co děláte po náročném dni v práci? Přece jenom, výuka musí být složitá.

Přijdu domů, sednu na gauč, otevřu si ebay a hledám autíčka, která nemám. Televizi nepoužívám, protože mě nebaví anebo si případně pustím něco na počítači, a dám si k tomu pivo:-)

Takto se tedy člověk dostane k zájmu ve sbírání modelů autíček?

Ne, k tomu jsem se dostal už v té Francii už jako malé dítě. Šlo spíš o ta reálná auta a pak před těmi dvaceti až třiceti lety, když se člověk díky internetu dozví, co všechno kolem toho je, je to dneska jak sbírání známek. Víím, jaké jsou ty různé varianty, takže už to není hra, ale už je to "vědecké". Já už ale mám problém s prostorem. Nejlepší na tom bylo je vidět, teď už je nevidím, protože je mám schované v krabicích

Kolik jich tak cca máte?

Něco mezi čtyřmi a pěti tisíci.

Máte nějaké místo, kam se rád vracíte, kde je klid?

Dřív za mlada to bylo v zahradách na Malé Straně, ale dneska se všude musí platit vstupné. Měli jsme takovou tajnou zahradu, kde jsme lezli přes zeď, dnes je to zahrada irské ambasády, a člověk se do ní jen tak nepodívá. Když jsem bydlel v Radotíně, tak u Berounky tam máme takový zahradní altánek, kde se prodává pivo, buřty a hermelíny, tak tam. V Říčanech je to Jureček. A tady v Babicích, já ani nevím, prostě tady ve škole stačí vyjít ven, když tam teda zrovna neprobíhá tělocvik, který se nevejde na hřiště a neběhají všude kolem. *(směje se)*

Asi poslední otázka, nějaké doporučení pro studenty. Jak být lepším studentem?

Já jsem nebyl úplně dobrým studentem... Já jsem si velmi rychle uvědomil, že je pro mě hrozně důležité, kdo mě učí. Já jsem se takhle přehodil na gymnázium z matematika fyzika na čeština dějepis. Protože jsem

měl opačně ty sympatické a pohodové učitele než dřív. Doporučení pro nás prokrastiniky je těžké, snažím se to dělat sám a doufám, že i studenti to budou dělat, prostě udělat si svůj fahrplan. Co chci dokázat, co chci vystudovat a kam chci dít. A prostě dát si ty postupné kroky a snažit se je postupně plnit. Protože není nic horšího

STUDENT INFORMUJE

PREMIÉRA

11.9. 2021

DIVADLO

ABC

REPORTÁŽ

Jak jsme přešli Krkonoše...

DofE expedice skupinky Mátá (dříve známá také jako Krokodýlí šplouch) započala ihned druhý týden v září, kdy jsme se na schůzce s p. Michalíkem rozhodli, že se vydáme na naši stříbrnou DofE expedici již teď na podzim. Po loňské zkušenosti, kdy jsme bronzovou expedici šli také na podzim a počasí se nadmíru vydařilo, jsme si mylně mysleli, že se nic nemůže zkazit (zkazilo...) Naše skupinka se ovšem od loňského roku trochu změnila, jádro zůstalo stejné: Šárka Neumannová, Lenka Sikorová, Michal Kubala a já, Matthew Novák, místo Tondy Bawii a Emy Bažantové se letos přidali Míša Rendlová a Matyáš Louda. Jelikož jsem měl od loňského roku zkušenosti s plánováním celé trasy, zhostil jsem se znovu tohoto úkolu. Všichni mi bezmezně důvěřovali, což se některým z nich vymstilo. Naše trasa byla naplánovaná, a tak jsme se vydali do Krkonoš, na trasu dlouhou 67 km s výškovým převýšením cca. 2500 m. Ještě před začátkem naší výpravy mi bylo naznačováno, že jsem se asi pomátl. Všechny jsem ale uklidňoval, že to vlastně není moc, že je to rozloženo do více dní a je to úplně v pohodě (i když i já tušil, že to bude expedice velice náročná). Jako cíl naší expedice jsme si vybrali prohlídku a zhodnocení kvality Útuln ČVUT; Šest týmů magisterského studia architektury na ČVUT vystavělo šest různých útulen, chatek volných k přespání komukoliv v KRNAPu. Na naší trase jsme navštívili všech šest, a zhodnotili jsme je, i spolu s dalšími dvěma útulnami přímo od KRNAPu. Nic nám tedy nestálo v cestě, a proto jsme, vcelku v klidu vyrazili v pátek 17. září v 10:15 na cestu do Harrachova.

Den první—

Naše cesta začala na autobusovém nádraží v Harrachově, kde jsme se rozloučili s p. Michalíkem (p. Udatný ještě nedorazil), pobrali batohy, a svižným tempem se vydali směrem k Mumlavským vodopádům. V autě u pana Michalíka jsem nechal krabici se švestkovou buchtou z domova, důležité je doplnit že v ní zbylo cca. 18 kousků. Počasí vcelku ideální, příjemných 9 °C, zataženo. Ještě před Mumlavskými vodopády Lenka spadla na levé koleno, což za víkend ještě 3x úspěšně zopakovala a dostala tak přezdívkou Koléňa. Po cca 3 kilometrech jsme dorazili k první hodnocené útulně. Hned na začátku bych upřesnil, že všechny útulny mají jména jako kdyby byly z Ikei, ovšem založena na jejich umístění nebo vzoru. První útulna nesla jméno STAN. Útulna STAN zvenku působí menší, než ve skutečnosti je, zevnitř je trochu zničená různými nápisy ale jinak je vcelku útulná. Následoval nejhorší úsek trasy prvního dne, od rozcestí Krakonošova snídaně do „U čtyř pánů“. To je sice jen 2,8 kilometru ale převýšení činí úctyhodných 350 metrů. Jak kdyby to nebylo málo, rozpršelo se, a ve vyšších polohách padla

mlha, která se nás až do konce expedice nepustila. Po vydrápání se na vrch, jsme si dali malou odbočku k prameni Labe a zpátky. Zde nás zachránily čepice a rukavice, jelikož teplota dosahovala příjemných 5°C. V tomto počasí jsme dorazili na Sedlo pod Dvoračkami, kde na nás již čekala útulna JENGA. Naštěstí jsme dorazili brzo a byli jsme zde sami. Tato útulna, se sedmi lůžky ve dvou patrech spojených žebříkem, měla z těch od ČVUT největší kapacitu a byla taky nejhezčí. Nevýhodou bylo, že měla otvory, kterými do ní foukal studený vzduch zvenčí, a tak především ráno byla zima. Večer jsme jen s Míšou vystoupali na Dvoračky, kde jsme se potkali s p. Michalíkem, aby se podíval, kde máme v plánu spát. Po večeři těstovin s omáčkou jsme šli hned spát.

Den druhý—

Ráno jsme vyrazili směr Špindlerův Mlýn. Ranní trasa přes Dolní Mísečky byla vcelku pohodová, až na Šárčin podvrtnutý kotník, (a možná i nějaký ten Lenčin pád. Přece jenom jich bylo tolik že si už nepamatuji kdy se staly). Dorazili jsme na spodek sjezdovky Medvědin, kde na nás již čekal p. Michalík. Z nějakého zázračného důvodu se zde také objevila krabice s buchtou, nyní ovšem obsahovala pouze 11 kousků... Po rychlém občerstvení jsme se vydali k další útulně v údolí Bílého Labe: KØMEN(Kámen). KØMEN je malá, útulná, a s designem, který je možná až moc extravagantní. U KØMENE jsme si dali oběd, a vydali se směrem k boudě Bílého Labe. Už od čtvrtého večera jsme věděli, že cesta mezi boudou u Bílého Labe a Luční boudou je z důvodu opravy chodníku uzavřena. I přesto jsme se zeptali místního barmana, zda je cesta schůdná. V tak hrozném počasí se nám nechtěla jít cca o 5 km delší trasa přes Polsko a Špindlerovu boudu. Odpověď byla jednoduchá: „Cesta je zavřená, ale je sobota a dělníci tam nejsou, tak to můžete zkusit na vlastní nebezpečí.“ Samozřejmě jsme se rozhodli pro kratší variantu a po překročení několika zákazových pásek a cedulí jsme se po této cestě vydali vstříc Luční boudě. Cesta celkem ušla, tedy až na počasí, které se přibližně v třetině cesty zbláznilo. Další tři kilometry nebylo vidět na více jak 25 metrů dopředu, lilo jako z konve a byla zima. Na Luční boudě jsme se ohřáli, občerstvili a vydali vstříc nejvyššímu bodu naší trasy ve výšce 1509 m.n.m. Počasí zůstávalo stále stejné, a i díky dobré náladě jsme došli až k chatě na Rozcestí. Tam se předvoj vydal směrem k útulně ATÚLN, a já s Míšou jsme čekali na p. Michalíka (tentokrát již s p. Udatným). Po chvíli jsme se kvůli zimě vydali bez setkání s p. Michalíkem směrem k útulně. Cestou jsme ale učitelské duo potkali. Zdržel je zbytek skupiny: útulna ATÚLN byla plná. Po krátkém pobavení o trase dalšího dne jsme se rozloučili s učitelem a vydali za zbytkem naší skupinky, který již zázračným způsobem získal útulnu. Z vyprávění vím, že Lenka si tak moc stěžovala, že nebude spát venku jen pod celtou a že umrzne, až dva vysokoškoláci, kteří do té doby

byli ubytováni ve staré KRNAP útulně vedle ATÚLNu, sami vylezli ven a nabídli, že si rozloží stan a nás nechají spát vevnitř. Zatímco jsme si vařili večeři (opět těstoviny), dorazila do útulny ještě jedna studentka, která si srovnávala myšlenky chozením po horách. Jelikož se vešla, nechali jsme ji u nás přespát. Později se spolu s našimi vysokoškoláky přišly ohřát ještě dvě dámy. Nejdřív plánovaly spát venku, ale po krátkém zvážení přespaly s námi v útulně. Byl to příjemný večer plný překvapení, jelikož studenti byli z Ústí nad Orlicí, a tak znali Anne-Marie Matejas (bývalá studentka OG, pozn. red.) Jedna ze dvou dam navíc byla studentkou architektury na ČVUT, a tak jí zajímal náš pohled na útulny. Co se na horách nepříhodí...

Den třetí—

Poslední den naší výpravy jsme vyrazili docela pozdě, v cca 9:15. Obdivovali jsme jasný výhled, než se po 30 minutách obloha opět zatáhla. Rozloučili jsme se tedy s ostatními na útulně a vydali se vstříc Peci pod Sněžkou. Nad Pecí, kde jsme měli domluvený sraz s učitelem, jsme se rozloučili s Míšou, která plnila jen bronzovou expedici a potřebovala na nedělní večer být brzo v Praze. A tak zatímco my se táhli hlubokými lesy na Černé Hoře, Míša si seděla v letadle z Vrchlabí do Prahy... Cesta z Černé Hory do Rozcestí Kutná-Rýchory, má podle plánu rozdíl mezi počátečním a koncovým bodem jen +32 metrů. Mezi nimi je ale hluboké údolí, což znamenalo slézt 400 metrů dolů a zase zpátky nahoru. U Rýchorského kříže se nachází předposlední z hodnocených útulen. Útulna OKO je z navštívených útulen asi nejhorší. Má sice dvě patra, ale nemá žebřík. Má hezké velké, původně otevírající se okno, které ovšem někdo přibíl a nelze tak zavřít, čímž do celé útulny táhne studený vzduch. Po krátkém zhodnocení jsme se vydali směrem k útulně poslední. Cesta ubíhala velice svižně a po asi hodině jsme dorazili na Slunečný vrch, kde se nachází poslední útulna SILO. Teda vlastně nenachází. Na místě, kde dříve stála jsou jen základy a otláčená tráva v okolí. Naštěstí KRNAP vedle postavil svoji útulnu, která je opravdu moc hezká. Z místa poslední útulny jsme odcházeli zklamaní, ale už jsme se těšili na konec expedice. Jakmile jsme došli do Svobody nad Úpou, všichni jsme se rádi posadili do Karkulky a vydali se směrem domů. I přes všechny naše útrapy v podobě terénu a počasí se už teď těšíme na naši další expedici, tentokrát zlatou.

MATTHEW NOVÁK

POESIE

Hostina

Jediný co může spasit svět
a nepáše to zlo
je paštika
Ani foie gras
to je moc extra na spasení
a za extra body extra uznání není
Ani Bratwurst
ten dlaň jenom mastí
a svět jenom ničí
ač nikam nepatří
je ničí
a hledá domovinu
na jiné svaluje rád vinu
Ani černý pudding
toho zastřelili
prý kvůli barvě jater
svrašťelých pitím whiskey
ale my víme
že padl za svou plet'
rozsekanou k snídani
hozenou do bílé misky
vedle vejce na dlani
a fazolí à la mrtvý sled'

* * *

Ve světle tmy
Koráb vždy zůstává
Ve světle tmy
Koráb se topí
Zřejmě ho stihla zas
Falešná představa
Zřejmě ho dostihly
Zaváté stopy

LITERÁRNÍ TIPY

V dnešním knižním trhu přehlčeném detektivkami s lacinými přebaly, lechtivými knihami snažícími se napodobit Halinu Pawlowskou a 'knihami ze života' na styl Radky Třeštíkové je občas opravdu těžké se zorientovat. Často je potřeba takřkajíc 'oddělit zrna od plev'. Od toho je tu však můj literární výběr aktuálně vycházejících děl. Podívejte se, co mne v katalogích zaujalo a co uznávám za *čtihodné*:

Prsa a vajíčka - Mieko Kawakami -

Nakladatelství Odeon je pro mne téměř vždy známkou vkusného výběru zahraničních děl, konzistentní stylistické práce a nádherných obálek. Román japonské autorky Mieko Kawakami *Prsa a vajíčka* není výjimkou. V příběhu se střetává poznávání sebe sama, svého těla a svého genderu s touhou po dítěti a strastmi japonské ženy ve středních letech. Již z anotace a recenzí vypadá kniha velmi slibně a rozhodně má čestné místo na mém to-read listu. Knihu chválil i slavný japonský autor Haruki Murakami, řka: *"Nikdy nezapomenu na pocit naprostého úžasu, když jsem dílo poprvé četl."*

Se špetkou skořice - Elizabeth Acevedo -

Nečekal bych, že zde někdy doporučím knihu označovanou jako Young Adult, avšak je tomu tak. Každý, kdo aspoň trochu sleduje tzv. *Bookstagram* již určitě o knize *Se špetkou skořice* slyšel. Oblétla celý svět a stala se trhákem. Jde o příběh středoškolačky Emoni, která musí naráz zvládat školu, práci a výchovu své dcery. Má přitom jeden velký sen: stát se kuchařkou. Autorka v knize prozkoumává rozličná témata od matek samoživitelek, přes LGBT až po plnění svých snů. Jde o jednoduchou a oddechovou záležitost, která však údajně formou nezklamala a získala si tak přízvisko „čtivá“. Od nakladatelství Yoli (které nám přineslo například takové hrůznosti jako byl After: Polibek) jde tak o příjemnou změnu.

Když slunce umíralo na Vltavě
A já seděl na mole
Život pryč utíkal si hravě
Břežnová neděle

* * *

Tahem na dvě strany brojí
A volají: "Bořivoji,
Dej nám svůj hlas,
Neb jsme modří ptáci
My červení zase
Čest vzdáváme práci

Zleva barvou černou
Piráť barví líci
Zprava naň se hrou
Černoprdelníci

* * *

Dny se plouží
Jak slepí chodci
přes přechod
A čas v nich teče
Jako med
kterým se brodí

MIKULÁŠ ŠKORPIL

MIKULÁŠ ŠKORPIL

**CHCEŠ PŘÍSPÍVAT
DO STUDENTA?
OZVI SE NÁM NA
NAŠE E-MAILY!**

RECENZE

Divadlo Komédie již potřetí v České republice uvádí od roku 2019 muzikál britského zpěváka Davida Bowieho a irského dramatika Endy Walshe *Lazarus*. Jde o soubor Bowieho písní zaobalených do Walshova ponurého příběhu deprese, bezmoci a závislosti. Nejedná se však o nějaký obyčejný písničkový muzikál.

Již z názvu je zřejmé, že Bowie (který se významně na vzniku díla jako celku podílel) odkazuje na své poslední album *Blackstar* a jeho skladbu nesoucí právě jméno *Lazarus*. Samo slovo se však v muzikálu nikde nevyskytuje. Na příběh však navazuje tematicky. Dle autorových slov se inspiroval primárně biblickými Lazary, zvláště tím z Janova evangelia. Toho Ježíš vzkřísil ač byl čtyři dny po smrti a nechal ho žít opět mezi lidmi. Odtud pochází velký motiv muzikálu a to odcizení, jak sama sobě tak společnosti, a vyžití mezi lidmi jako vetřelec. Druhým Lazarem není až tak biblická postava jako obyčejná žena, básnička Emma Lazarusová. Jako osobnost není nijak přehnaně slavná, pár jejích veršů se však zarylo do historie. Napsala totiž text vytesaný u nohou sochy Svobody a to:

*Dej mi své ubohé, unavené,
své schoulené masy toužící volně dýchat,
ten žalostný nadbytek tvých přeplněných břehů.
Pošli je sem, zmítané bouří a bez domova,
pro ně já pozvedám pochodeň u zlatých dveří!*

Vliv tohoto sonetu je na Bowieho díle očividný, at' už se odráží v motivu ubohosti nebo touze po svobodě.

Nyní již k samotné inscenaci. Hned ze začátku diváka zaujme geniálně vybudovaná scéna, která nejenže je inteligentně navrhnutá, ale dokonce ji herci v průběhu představení i efektivně využívají. Dává celému jevišti svěží nádech a umožňuje velkou míru inscenační kreativity. Potěší i viditelná živá kapela v rohu společně se sborem. Hudba hned působila živější a vtahovala více do děje. Celkově neměl set-up chybu, teď už to jen odehrát.

Hvězdou večera byl jednoznačně představitel hlavní postavy Thomase Newtona Ondřej Ruml. Upřímně jsem od něj čekal velmi silný pěvecký výkon, kde však překvapil bylo herectví. Hloubka, s jakou dokázal podat roztříštěného, chvílemi až schizofrenního Newtona, byla neuvěřitelná. Výborně mu sekundovali i zbylí herci. Tím nechci říct, že by je Ruml nějak zastínil. Ba naopak, řekl bych, že taková Erika Stárková se jednoduše zastínit nedá, ani kdyby člověk chtěl. Zde to však rozhodně nebylo na škodu. Menší přešlap vidím ve ztvárnění postavy Stárkové, chybu bych však přičetl primárně režii. Potěšil i Slovák Pavol Smolárik v roli Valentina

Představení tedy hodnotím nadmíru pozitivně. Pro fanoušky Bowieho je to řekl bych až povinnost, pro kohokoliv jiného velmi příjemný zážitek.

MIKULÁŠ ŠKORPIL